

Una esperada declaració ► Les protestes



►► Mig centenar d'agents de la Policia Nacional van vigilar els manifestants als voltants de l'Audiència.



El duc acota el cap

Unes 700 persones irades van escridassar Iñaki Urdangarín a l'arribar a l'Audiència de Palma ≡ El gendre del Rei va decidir caminar per la rampa que porta a la porta dels jutjats

CATALINA GAYÀ
PALMA

Deu ser difícil baixar els 35 metres de la rampa que condueix a la porta del darrere dels jutjats de Palma amb aplom mentre una multitud t'insulta i hi ha un centenar de periodistes que registren qualsevol moviment. Ahir, a les 8.50 hores, Iñaki Urdangarín, duc de Palma, es va sumar als ciutadans anònims que baixen per aquesta rampa sense saber quin és el seu futur. No se'l veia gaire serè; demacrat i preocupat, sí. Potser també perplex perquè una senyora acabava d'estampar dos ous contra el seu cotxe blau.

Aquests dos ous eren el símbol de la ira social que, des de feia una hora, anava en augment al carrer de Parellada. Fins a 700 ciutadans havien rebut el duc al crit de «xoriço». Els estudiants de l'assemblea de la Universitat de les Illes Balears (UiB) alternaven això de «xoriço» amb un «Fora, fora la Corona espanyola». La consigna antimonàrquica dividia el públic, perquè els mallorquins van gairebé sempre al 50% en gairebé tot, fins i tot

en el que es refereix a la monarquia. Una senyora vestida de presonera es proclamava monàrquica al mateix temps que cridava «xoriço» al duc.

Mentre Urdangarín caminava, perquè així ho va voler ell o així ho va acordar amb algú, a un costat del carrer –on només es permetia l'accés a periodistes i policies– es va fer el silenci. Començava la moguda. A l'altre costat, el xivarri era ensordidor.

Divendres, el jutge degà de Palma, Francisco Martínez Espinosa, li havia obert la possibilitat d'arribar fins a la porta del jutjat en cotxe per «estrictes raons de seguretat». Però el duc va baixar del vehicle, va aixecar la vista i va caminar amb el seu advocat, Mario Pascual Vives, fins a aquella porta que, realment, no està preparada per a la seva altura perquè el duc va haver d'acotar el cap.

Abans d'entrar, Urdangarín es va aturar quan va veure el primer micro i va fer la seva primera declaració. Semblava ser dolorosament conscient que li quedaven moltes hores per aguantar, molta paciència i molt estira-i-arronsa amb el jutge, José Castro, amb els fiscals i amb



►► Iñaki Urdangarín abandona els jutjats ahir al migdia.

LA IMATGE

Urdangarín va baixar del cotxe, va aixecar la vista i va caminar fins a la porta, tan baixa que el va obligar a ajupir-se per entrar

els 30 advocats que eren a la sala.

El matí va passar en un no-res. Al carrer, un grup de teatre representava la crucifixió de la justícia. A la sala, el duc explicava fil per randa les seves societats. Es pot dir que l'escarni popular va ser una excepció a Mallorca. Els illencs, després de sis anys de casos de corrupció que ja sumen més de 500 imputats, semblen al·lèrgics a les manifestacions públi-

ques d'enuig. Amb el duc, van trenca aquesta regla i van arribar fins a Palma joves de Vilafranca, famílies d'Inca o de Felanitx. Alguns arribaven amb pancartes enginyoses: *Retalla la Monarquia* o *Noós satisface y alegra*.

La declaració va continuar fins a les 14.00 hores, quan es va fer una pausa d'una hora i mitja per dinar. Les xiulades al cotxe blau van donar pas a les bromes. «**Los ricos no comen, almuerzan**», va dir algú mentre el cotxe s'allunyava. Urdangarín se'n va anar i, com a banda sonora, va tenir una altra xiulada popular. Castro, un aplaudiment a l'estil Guardiola.

Notícies en el dinar

A les 15.23, el duc va tornar al jutjat i, amb la hiperpuntualitat, va evitar part del centenar de periodistes acreditats. Al restaurant La Plaça van dinar part dels advocats, el jutge i els fiscals. Els últims, en un reservat. Els primers, en una taula.

Va ser durant el dinar quan es va saber que la Fiscalia apuntava a l'existència d'una segona trama de desviament de fons. I així també es va fer evident que la declaració s'allargaria. A les 15.30 hores, el jutge José Castro feia broma amb els advocats: «**Que ningú em pagui el dinar**», deia, i se n'anava somrient.

La tarda va perdre l'embranchida del matí. Amb comptagotes, se sabia que la presumpta segona trama de corrupció tenia com a baula final Belize. Les coses no pintaven bé per al duc. ≡